

Popiežiškoji krikščionių vienybės taryba

Medžiaga Maldos už krikščionių vienybę savaitę

Kur du ar trys susirinkę mano vardu, ten ir aš esu tarp jų (Mt 18, 20)

Medžiagą Maldos už krikščionių vienybę savaitę (ja rekomenduojama naudotis ir kitomis progomis 2006 metais) bendrai rengė Popiežiškoji krikščionių vienybės taryba ir Pasaulio Bažnyčių tarybos Tikėjimo ir tvarkos komisija. Čia pateikiami tik Maldos už krikščionių vienybę aštuondienio komentarai. Visą Maldos už krikščionių vienybę savaitės medžiagą galima rasti Popiežiškosios krikščionių vienybės tarybos interneto puslapyje: http://www.vatican.va/roman_curia/pontifical_councils/chrstuni/weeks-prayer-doc/rc_pc_chrstuni_doc_20050603_week-prayer-2006_en.html

Ižanga į temą

Yra daugiau mus vienijančių, negu skiriančių dalykų, – šis didis atradimas grindžia ekumeninio judėjimo proveržį. Didžiausia vienijanti galia yra Prisikėlusio Kristaus, pažadėjusio mokiniams būti kartu iki pasaulio pabaigos, buvimas. Mato evangelijos pabaigoje skaitome, kaip Jėzus duoda šį pažadą tuoj po to, kai pasiuntė savo sekėjus, davęs jiems užduotį padaryti mokiniams visų tautų žmones, krikštijant juos vardan Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios (plg. Mt 28, 19–20). Žinodamas, kad jiems teks susidurti su visokiais sunkumais, jis nenorėjo palikti jų misijoje našlaičiais (plg. Jn 14, 18). Jis pažadėjo likti su jais. Jis yra „Emanuelis“, tai yra „Dievas su mumis“ (Mt 1, 23).

Evangelija mums pasakoja apie įvairius būdus, kuriais prisikėlęs Viešpats Jėzus yra tarp mūsų: kai skelbiamas jo žodis ir gyvenama juo, kai jo atminimui aukojama eucharistinė duona ir vynas; jis yra mažame vaikelyje, alkaname, kalinyje, pačiame menkiausiame iš mūsų; kiekviename artiname žmoguje; jis yra tuose, kurie vykdo jo misiją ir tarnybą pasaulyje. Šių metų Maldos už krikščionių vienybę savaitės tema iš Mt 18, 20 šiame kontekste iškelia prieš mus Jėzaus pažadą: „Kur du ar trys susirinkę mano vardu, ten ir aš esu tarp jų“.

Šį Jėzaus pažadą Matas sugretina su pamokymais apie bažnytinės bendruomenės gyvenimą bei tvarką: kaip rūpintis mažiausiais, kaip Bažnyčia patarnauja nuklydusiems ir kaip nustatyti ribas atleidumui. Mt 18 skyrius apima įtaigius tekstus apie teisumą. Šie tekstai yra išpėjamieji ženklai krikščionių bendruomenei, nurodantys, kur jos nariai nepriima savo, kaip mokinių, atsakomybės. Atsvarai pateikiami tekstai, pabrėžiantys rūpinimąsi kiekvienu bendruomenės žmogumi ir raginantys neribotai atleisti, atspindi paties Dievo beribę suteikimo galią. Šis skyrius ankstyvajai Bažnyčios bendruomenei pateikė aiškų Jėzaus mokymą

apie tai, kad į bendruomenės ugdymą nedera žvelgti abejingai. Bendruomenė, susiburianti apie Jėzaus asmenį ir jo žodžius, privalo padaryti viską, kad galėtų būti tikra, jog gyvena darnoje. Atsižvelgdamas į tai Viešpats kviečia savo klausytojus pasitikėti bendros maldos galia ir jo buvimu bendruomenėje, susiburiančioje jo vardu.

Maldos už krikščionių vienybę savaitę ir ištisus metus, meldamiesi už vienybę, esame kviečiami giliai suvokti, kad vienybė yra malonė ir mes turime nuolat prašyti šios malonės. Stengdamiesi ugdyti vienybę savo bendruomenėse ir puoselėti visų krikščionių vienybę, suvokiame, kaip svarbu ekumeniškai susirinkti melstis Jėzaus vardu. Darydami tai esame kviečiami pasitikėti maldos Jėzaus vardu galia: jis žadėjo savo mokiniams: „Jeigu kas iš jūsų susitars žemėje dviese melsti kokio dalyko, jiems mano dangiškasis Tėvas jį suteiks“ (Mt 18, 19). Čia ne tiek svarbu balsų daugybė, kiek tai, kad tie balsai suvienyti maldoje. Tylus balsas, bylojantis kiekvieno mūsų širdyje, yra sustiprinamas, kai susiburiame draugėn jo vardu. Meldamiesi prisiminkime ir dėkokime už didelę pažangą, per pastaruosius dešimtmečius padarytą krikščionių siekiant vienybės; Jėzus Kristus buvo tarp mūsų Šventosios Dvasios galia, meldamasis drauge su mumis Tėvu.

Jėzaus pažadas būti tarp mūsų neturėtų apsiriboti vien maldai susibūrusia bendruomene. Kadangi trivienio Dievo meilė išikūnijo Jėzuje Kristuje, per Kristų mums suteikta galia gyventi bendrystėje, išsiskynusios Trejybės. Per Šventosios Dvasios buvimą prisikėlęs Viešpats trokšta būti drauge su mumis visais laikais ir visose vietose, dalyvaudamas mūsų rūpesčiuose, mums patardamas, keliaudamas su mumis, įžengdamas į mūsų namus ir darbo vietas, mūsų džiaugsmą atgaivindamas į Tėvo širdį vedančiu savo buvimu. Jis nori, kad mes jaustumė Dievo artumą, Dievo jėgą, Dievo meilę. Jis nori būti tarp mūsų, kad per mus galėtų liudyti savo meilę ir gyvenimą namie ir darbo vietoje, mokykloje ar kaimynystėje.

Verta atminti, kad per krikščionybės istoriją „Jėzaus vardu“ buvo daroma daug dalykų, nepanašų nei į jo mokymą, nei į jo gyvenimą bei mirtimi nubrėžtą kelią. Mūsų asmeninės ir bendruomeninės istorijos duoda daug priežasčių atgailai. Mt 18, 20 dera skaityti Jono evangelijoje iškeliamo meilės primato šviesoje: „Tai mano įsakymas, kad vienas kitą mylėtumėte, kaip aš jus mylėjau“ (Jn 15, 12) ir „Iš to visi pažins, kad esate mano mokiniai, jei mylėsite vieni kitus“ (Jn 13, 35). Jėzaus buvimas ten, kur du ar trys susirenka jo vardu, yra glaudžiai susijęs su „dviejų ar trijų“ meile vienas kitam.

Susirinkti Jėzaus vardu reiškia dalyvauti meilėje, kurią jis atnešė į žemę. Jo meilė nėra redukuojama į filantropiją, solidarumą ar geranoriškumą; tai daugiau negu draugystė ar bičiuliška meilė. Tai atsiduodanti, kenčianti meilė, kuri „visa pakelia, visa tiki, viskuo viliasi ir visa ištveria“ (1 Kor 13, 7). Tai meilė, reikalaujanti

protingumo ir kantrybės išvelgiant Viešpaties buvimą ir jo vedimo kryptį.

Siekdami būti įmanomai imlūs Jėzaus buvimui tarp mūsų, krikščionys turi išmokti drauge gyventi „kasdieniu ekumenizmu“, lydinčiu mūsų teologinę vienybės paiešką. Tai reiškia dalytis ir vieniems iš kitų mokytis dvasinių tradicijų, papročių ir išvalgų, drauge konkrečiai darbuojantis ir tarnaujant, kuriant Dievo karalystę žemėje. Tai taip pat reiškia puoselėti tarpusavio sąsają kultūrą – mums drauge mokantis išvelgti pozityvų aspektą bažnytinėje priklausomybėje, etninėje bendrijoje, istorijoje ir jurisdikcijoje, galinčioje lengvai tapti krikščionių skaldymosi priežastimi. Atmindami visa, kas mums bendra, galime veiksmingiau susidurti su vis dar tebeskiriančiais mus dalykais. Gyvenimo ekumenizmas kildina bendrą malda, bendrą liudijimą ir, kur įmanoma, bendrą misiją, – mums vis labiau drauge dalijantis Šventosios Dvasios gyvenimu. Mes dalijamės vieni su kitais įprastiniais savo gyvenimo aspektais, kad galėtume vis labiau atpažinti vieni kitus kaip brolius ir seseris Kristuje, kiekviename sveitingai priimdami tą patį Kristaus buvimą.

Niekas nėra maža, jei daroma iš meilės. Atsiliepiant į Viešpaties troškimą, kad jo mokiniai būtų viena, nėra betikslis ar bevertis nė vienas meilės veiksmas, nė vienas paprastas liudijimas ar bendradarbiavimas Jėzaus vardu, nė vienas susibūrimas malda. Kiekvienas toks, net paprastas veiksmas išreiškia mūsų apsisprendimą mylėti vieniems kitus Jėzaus meile ir taip pat gali būti iškalbingas ženklas pasauliui, dažnai neįstengiančiam išvelgti Dievo buvimo arba abejingam Dievo planams.

Airijos ekumeninė grupė, atsakinga už šių metų Maldos savaitės medžiagos apmatų parengimą, suvokė, kad turtingas dvasinis Airijos paveldas, išsiskiriantis ankstyvojoje krikščionybėje, yra bendras visoms krikščionių tradicijoms. Rengėjai taip pat suvokė, kad krikščioniškosios Bažnyčios buvo įtrauktos į konfliktus bei patyrė įtampų, pastaraisiais šimtmečiais turėjusių įtakos Airijos gyvenimui. Krikščionių susiskaldymas sukėlė ar net pagilino žaizdas.

Per 25 metus Maldos savaitės tekstų apmatai jau trečią kartą parengiami Airijoje, kur mažėja smurto lygmuo ir auga Kristaus taikos viltis. Šių metų darbo grupė, suvokdama turtingą, bet sudėtingą Airijos istoriją, turėjo keletą priežasčių *Mt* 18, 20 pasirinkti 2006 m. Maldos už krikščionių vienybę savaitės pagrindiniu bibliiniu tekstu ir tema.

Pirmiausia jie norėjo atkreipti dėmesį į Jėzų kaip mūsų vienybės šaltinį, pabrėžti, kad jis jau parodė mums kelią būti Dievo trokšamos vienybės įrankiais.

Antra, atsižvelgdami į tai, kad po didelių taikos gestų bei iniciatyvų viltys dažnai gali kilti ir žlugti, rengėjų

grupės nariai norėjo atkreipti dėmesį, jog paprastas dviejų ar trijų susibūrimas tarpusavio krikščioniškojoje meilėje yra esmingai svarbi priemonė ugdyti santykius tarp susiskaldžiusių tautų ir bendruomenių. Dažnai būna taip, kad maži susibūrimai, vietiniai santykiai ir draugystės gali turėti galingą įtaką kuriant taikos ir susitaikinimo dvasią. Daug patirčių naujaisioje Airijos istorijoje tai liudija.

Trečia, teksto apmatų sudarytojai turėjo omenyje, kad ateities viltis, taip pat taika ir susitaikinimas dabartyje būtinai reikalauja dorotis su skausmingais praeities atsiminimais bei užgauliomis nuoskaudomis. Suvokimas, kad esame Kristaus mokiniai, ragina mus pagelbėti rasti konstruktyvius būdus įveikti praeities nuoskaudas ir bendrai liudyti siekiant ir pasirenkant į susitaikinimą vedančius kelius. Šia dvasia visi krikščionys, naudodamiesi šia Maldos savaitės medžiaga, yra raginami susiburti draugėn maldoje ir tarpusavio meilėje, siekdami suprasti vieni kitų skirtingumus. Tada galime tapti vis galingesniais susitaikinimo ženklais ir gydančios Kristaus meilės liudytojais.

Aštuonioms dienoms siūlomais bibliniais tekstais ir komentarais siekiama palaikyti Jėzaus mokiniams išsakyto kvietimo susiburti draugėn jo vardu tęstinį apmąstymą. Pirmoji diena plėtoja suvokimą: kadangi visi krikščionys priklauso Kristui, mes priklausome vienas kitam, esame suvienyti į bendrystę, jau pasirodantią mūsų bendrame krikšto pripažinime. Antrąją dieną siūloma apmąstyti nuolankią tarnystę (kaip pavyzdį pasitelkiant kvietimą mazgoti vieniems kitų kojas) kaip svarbią priemonę ugdyti Bažnyčios vienybę. Trečiąją dieną apmąstoma, kaip svarbu melstis kartu iškeliant prielaidą, kad galbūt Jėzus meldėsi prašydamas mokinių vienybės todėl, kad tuomet jie dar nebuvo susivieniję jo vardu; Jėzaus buvimu tarp mūsų esame susiję su juo ir vienas su kitu. Ketvirtosios dienos tema yra atminties gydymas, atleidimo dovanojimas ir priėmimas – kaip mūsų vienybės su Kristumi atradimo ir patvirtinimo esminis elementas.

Penktąją dieną telkiamasi į Dievo buvimą kaip taikos stabilumo, drąsos ir stiprybės šaltinį, savo ruožtu įkvėpiantį mus ieškoti kelių kurti taiką. Šeštosios dienos tema suteikia progą apmąstyti dvejopą misijos paskirtį: subūrimą ir išsiuntimą. Šie abu veiksmai turi tą patį tikslą – vykdyti Tėvo valią, stiprinti silpnuosius ir skelbti, kad prisiartinio Tėvo karalystė. Septintoji diena ragina išvysti ir sveitingai priimti artimą ir svetimą su visa jų kitokyste, išvelgiant juose Kristaus buvimą kaip pagrindą siekti mūsų ekumeninės užduoties. Aštuntąją dieną žvelgiama į mūsų piligrimystės pabaigą, į Kristaus buvimo pilnatvę. Tęsdami kelionę, atpažįstame bičiulius krikščionis nebe kaip nepažįstamuosius, bet kaip bendrakeleivius, drauge pasitikdami tą dieną, kai stovėsime greta vieni kitų Kristaus akivaizdoje.

Pirmoji diena. Suvienyti Kristaus buvimu

„Vienas Viešpats, vienas tikėjimas, vienas krikštas“ (Ef 4, 5–6)

Ez 37, 15–28: Tarp jų bus mano padangtė

Ps 67: Tegarbina, Dieve, tave tautos

Ef 4, 1–6: Vienas Viešpats, vienas tikėjimas, vienas krikštas

Jn 14, 23–27: Mes pas jį ateisime ir apsigyvensime

Komentaras

Rašto ištraukose pabrėžiama, kad Dievo valia yra vienybė Dievo tautai. Per pranašą Ezekielį Dievas patvirtina, jog Judas ir Izraelis – dvi padalytos viena kitai svetimos karalystės – vėl bus viena. Nuvalantis Dievo buvimas sustiprins ir palaimins jas taikos sandora.

Mūsų dėkingumas ir šlovinimas yra natūralus atsakymas į Dievo dovanojamą vienybę. Psalmininkas kviečia visas tautas vienyti šlovinant Dievą, kurio išganančią galybę galima matyti visose tautose ir per visą žemę.

Jėzus mokė savo pirmuosius sekėjus, kad jis su Tėvu bus su jais, „išikurdamas“ pas kiekvieną, kuris jį myli. Jis taip pat pažadėjo, jog šis buvimas nesibaigs jo mirtimi, kad jis ir toliau bus su kiekvienu savo sekėju – ir šiandien su mumis – per Šventąją Dvasią.

Tačiau Jėzaus buvimo pažadas apima ne vien individualius tikinčiuosius: kaip tvirtina evangelistas Matas, kur du ar trys susirenka Jėzaus vardu, jie sudaro bendruomenę, kurioje Jėzus pažadėjo būti stiprindamas ir lydėdamas kelyje.

Mūsų bendras krikšto pripažinimas galingai atskleidžia šią bendrą priklausomybę. Krikštu Kristus šaukia kiekvieną iš mūsų atvesdamas mus į savo kūną – Bažnyčią. Kadangi kiekvienas priklausome Kristui, visi priklausome vienas kitam. Ta bendra priklausomybė Kristui ir vienas kitam daro mus viena, nepaisant istorijos, kultūros ar teologinių įsitikinimų skirtumų: „kur du ar trys susirinkę mano vardu, ten ir aš esu tarp jų“ (Mt 18, 20).

Malda

Viešpatie Jėzau, dėkojame Tau už Tavo buvimą tarp mūsų, kuris stiprina ir drąsina mus mūsų kelyje. Leisk mums suvokti Tavo buvimą mumyse ir atsakyti į Tavo raginimus visame, ką darome. Suteik mums išminties ir nuolankumo atpažinti Tavo buvimą mūsų broliuose ir seseryse. Viešpatie, padaryk mus iš tikro viena. Amen.

Antroji diena. Krikščionių vienybės ugdymas Jėzui esant tarp mūsų – kasdienos ekumenizmas

„Ir jūs turite vieni kitiems kojas mazgoti“ (Jn 13, 14)

Ist 30, 15–20: Klestėsi ir tapsi gausus

Ps 133: Kaip gera ir malonu, kur broliai gyvena vienybėje

1 Kor 12, 12–31: Dievas sudėliojo kūne narius

Jn 13, 1–15: Ir jūs turite vieni kitiems kojas mazgoti

Komentaras

Pasak psalmininko, vienybė yra patraukli. Kadangi Kristus yra tarp mūsų, visi krikščionys turi pareigą glaudžiau derinti savo bendruomenių kasdienos gyvenimą su Evangelijos dvasia. Jėzus, mazgodamas mokinių kojas savo mirties išvakarėse, paliko ypatingą krikščioniško elgesio su artimu pavyzdį. Šventasis Paulius, 1 Kor 12 ragindamas rūpintis vienas kitu, priduria, jog Šventojoje Dvasioje kiekvienas yra skirtingas, tačiau priklauso tam pačiam kūnui. Dievo žodis ragina mus kaip brolius ir seseris Bažnyčioje priimti konkretų uždavinį auginti Bažnyčią tarnaujant pasauliui.

Dalyvavimas Švenčiausiosios Trejybės gyvenime nėra vien paprastas tikėjimo tiesos patvirtinimas. Evangelija mus ragina kasdien atsidėti ekumeniniam uždaviniui, kad Bažnyčia galėtų geriau atspindėti trejybinių bendrystę. Ar vienas Dievas, kurį išpažįstame drauge su seserimis ir broliais iš kitų monoteistinių tikėjimų, mums nėra meilės dalijimosi tarp Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios pavyzdys? Bažnyčios nariams žengti pirmyn su Kristumi reiškia pripažinti, jog bendruomenėje įvykdomas net kuklus pozityvus veiksmas yra vertingesnis negu izoliuotas veikimas.

Plauti seserų ir brolių kojas yra daugiau negu paprastas gestas, tai ištikimas širdies atvėrimas Jėzui, liepiančiam mums tarnauti vienoje Bažnyčioje, kurioje norime būti ir gyvaisiais akmenimis, ir statytojais.

Malda

Amžinasis Tėve, suvienyti Tavo Sūnaus vardan, dalyvaujant Dvasiai Guodėjai, mes ryžtamės kurti krikščioniškąją bendruomenę Tavo meilės liepsnos atnaujinta širdimi ir uždegtu entuziazmu.

Leisk išgyventi ekumenizmą su tais, kuriuos sutinkame kasdieniame gyvenime, pagal Tavo Sūnaus, mazgojusio mokinių kojas, pavyzdį – kad drauge įžengtume į naują gyvenimą Jo esamybėje. Amen.

Trečioji diena. Drauge melstis Jėzaus vardu

„Viešpats delsia, norėdamas parodyti jums malonę“ (Iz 30, 18)

Iz 30, 18–26: Jis bus maloningas tau

Ps 136: Jo ištikimoji meilė amžina

Apd 1, 12–14: Atsidėjo maldai kartu

Mt 18, 18–20: Malda Jėzaus vardu

Komentaras

Nuolatinė Biblijos tema yra susirinkti maldai į garbini mo bendruomenę, nepaisant skirtumų žmogiškuoju aspektu. Bendruomenės susiburia garbinti ir šlovinti Die-

vą, siekti Dievo atleidimo ir maldauti Dievo gailestingumo bei pagalbos. Dievo maloningumas net labiau atskleidžiamas tuo, kad Viešpats yra teisingumo Dievas. Mūsų maldos yra atsakymas į Dievo teisingumą, į tai, ką Dievas pirmasis padarė dėl mūsų, nes jis „mirė už mus, kai tebebuvo nusidėjėliai“. Per visą Šventąjį Raštą Dievui būdinga maloninga, kantri, atperkanti meilė.

Psalmės išliko kaip Dievo tautos himnai ir maldos, recituojamos susibūrus garbinti Dievą. Bendrai tariaimi žodžiai susieja žmones tarpusavyje, sukuria priklausomybės jausmą, kuris savo ruožtu teikia jiems pasitikėjimo ir saugumo.

Buvo natūralu, kad ši tradicija tęsėsi ankstyvojoje Bažnyčioje. Argi pats Jėzus nemokė savo mokinių, kaip melstis? Šiandienos Evangelijos skaitinyje Jėzus moko, kad mums suteikiama visa, ko prašome. Kai susirenkame drauge kaip krikščionys mylėti ir melstis vieni su kitais, galime būti tikri, kad Kristus yra su mumis. Drauge meldamiesi Jėzaus vardu taip pat esame jo susiejami vieni su kitais ir su mūsų maldos objektu. Todėl vieninga malda yra galinga malda.

Jėzaus mokiniai atsidėjo maldai ir norėjo būti suvienyti. Visai įmanoma, kad mirties išvakarėse Jėzaus malda, prašant jog jo mokiniai būtų viena, buvo išsakyta todėl, kad jie dar nebuvo susivieniję Jo vardu. Po dvidešimties amžių mes turime paklausti savęs, ar esame labiau suvienyti maldoje, gyvenime ir darbe? Mūsų vienybė iš tikrųjų yra iš Dievo ateinanti dovana. Negana to, suvokiame, jog turime nuolankiai ir nuolat siekti šios dovanos. Apaštalas ragina mus nepaliaujamai melstis, kad Šventoji Dvasia iš naujo nusileistų ant mūsų į mūsų įvairovę ir savo raginimu mus suvienytų.

Malda

Viešpatie, išmokyk mus melstis, kaip Jėzus mokė savo mokinius. Tegu mes būsimė viena tikėjimu, meile, tarnyste – panašiai kaip jie buvo suvienyti širdimi. Tešvenčiame skirtingumą, džiaugiamės įvairove, noriai dalijamės maldos būdų turtais. Mūsų susibūrimas Jėzaus vardu teperkeičia mus, kad būtume viena tikrovė ir pasaulis įtikėtų jo ištikimu buvimu. Amen.

Ketvirtoji diena. Iš praeities į ateitį – atleidimas ir atminties gydymas

„Aš nesakau tau – iki septynių, bet iki septyniasdešimt septynių kartų“ (Mt 18, 22)

Jon 3: Didžio Ninevės miesto atgaila

Ps 51: Maldavimas pasigailėti

Kol 3, 12–17: Viršum viso šito tebūna meilė

Jn 8, 1–11: Nė aš tavęs nepasmerkiau

Komentaras

Praeities nuodėmių pripažinimas, atleidimo malonė ir

susitaikinimas yra nuolat išskylančios šių skaitinių temos. Mūsų krikščioniškųjų bendruomenių tarpusavio santykiai vis dar paženklinoti žmogiškojo silpnumo bei nuodėmės pėdsakų iš praeities. Kai kurios žaizdos gyja, kitos tebekelia skausmą ir skaldymąsi. Susidurti su praeitimi gali būti sunku ir reikalauti tiek individų, tiek bendruomenių nuoširdaus sielos tyrimo. Vis dėlto būtent to Dievas prašo iš mūsų, jeigu mes iš tikrųjų gyvename kaip jo išrinktoji tauta ir leidžiame, kad Kristaus taika viešpatautų mūsų širdyse ir tarp mūsų.

Jona ragino Ninevės žmones nuoširdžiai išpažinti savo savimeilę, gėrio nepaisymą ir smurto veiksmus. Jis nukreipė savo kvietimą visam miestui ir visiems jo gyventojams. Visi turi nusisukti nuo blogų kelių ir vis dar juos valdančio smurto.

Psalmininkas maldauja Dievo atleidimo, kadangi jį patį giliai trikdo jo praeitis. Jis pripažįsta savo nepasisekimus ir maldauja Dievo jo neapleisti. Jis taip pat jaučiasi atsakingas už Ninevės žmones ir nori parodyti jiems tiesos ir teisingo gyvenimo kelią, kad jie taip pat galėtų būti sutaikinti su Dievu.

Rašto aiškintojai ir fariziejai svetimavusioje moteryje regė vien žlugimą ir nuodėmę. Jie tapatina ją su jos praeitimi. Sykiu jie atsisako pripažinti savo pačių praeitį ir savo pačių nuodėmes. Jėzus mus kviečia nemesti pirmiems akmenis, nesmerkti ir galiausiai daugiau nebenuodėmiauti. Mūsų vienybės paieška yra pagrįsta šiuo kvietimu.

Atleidimas negali būti išmatuotas. Jis toks neišsemiamas kaip Dievo meilė: septyniasdešimt kartų po septynis. Mūsų bendruomenės savo ekumeninėje kelionėje kviečiamos liudyti Dievo gailestingumo begalybę.

Malda

Sutaikinant Dieve, padėk mums įveikti nuoskaudas ir kartėlį, kuriuos paliko mummyse praeities klaidos bei nuodėmės. Išmokyk mus savo atlaidumo, kad nuolankiai galėtume siekti susitaikinimo su Tavimi ir su mūsų artimu. Stiprink mummyse Kristaus meilę – Tavo Bažnyčios vienybės šaltinį ir laidą.

Penktoji diena. Dievo buvimas tarp mūsų: kvietimas į taiką

„Su mumis Galybių Viešpats“ (Ps 46)

1 Kar 19, 1–13a: Švelnus tylus dvelksmas

Ps 46: Su mumis Galybių Viešpats

Apd 10, 9–48: Dievas nėra šališkas

Lk 10, 25–37: Kas yra mano artimas?

Komentaras

Apmąstydami biblinius tekstus, bylojančius apie Dievo buvimą tarp mūsų, suvokiame esminius iššūkius mūsų ekumeninėje kelionėje.

Kaip ir Elijo laikais, neverta ieškoti Dievo audroje ar žemės drebėjime. Jo taikingas ir ramus buvimas išvelgiamas švelnaus vėjelio šlamesyje ar net visiškoje tyloje.

Turime persiimti psalmininko įsitikinimu: Dievas yra mūsų vienintelė stiprybė. Sekdami sutrupinančio lankus ir sulaužančio ietis Dievo pavyzdžiu, esame kviečiami užbaigti visus konfliktus.

Apaštalų darbuose aprašytas epizodas kviečia mus apmąstyti, kaip prisikėlusio Kristaus Dvasia darbuojasi pasaulyje. Sekdami bešališko Dievo pavyzdžiu, turime išmokyti taip pat pranokti visas pernelyg žmogiškas sienas.

Gerojo samariečio palyginimas mums primena, kad negalime praeiti pro šalį, sutikę bėdos ištiktą brolių ar seserį. Ar galime nejausti susirūpinimo, jei kita bažnytinė bendruomenė išgyvena sunkumus?

Malda

Tėve, susirinkę Jėzaus Kristaus vardu meldžiame: padaryk mus dėmesingus tavo buvimui šiame pasaulyje ir padėk mums atskirti kelius, kuriais Tu nori mus vesti mūsų ekumeninėje piligrimystėje. Visa garbė ir šlovė Tau per amžius. Amen.

Šeštoji diena. Misija Jėzaus vardu

„Taip ir jūsų dangiškasis Tėvas nenori, kad pražūtų bent vienas šitų mažutėlių“ (Mt 18, 14)

Dan 3, 19–30: Tikėjimo liudijimas

Ps 146: Šlovinkite Viešpatį Išganytoją

Apd 8, 26–40: Pilypas liudija Etiopijos eunuchui

Lk 10, 1–12: Jėzus pasiunčia savo mokinius

Komentaras

Šiandien mes sutinkame žmonių, kurie yra Dievo pašaukti liudyti savo tikėjimą. Šadrachas, Mešachas ir Abed Negas turi stiprų ir tvirtą tikėjimą tuo, kuris juos gelbėja. Jų uolumas, drąsa ir vieningas liudijimas didelio asmeninio pavojaus akivaizdoje įtikina karalių ir jo pareigūnus, jog jų Dievas yra vienintelis tikrasis Dievas. Tačiau jų tikėjimo liudijimas taip pat padarino pakelti įgąsdintą Izraelio širdis. Šiuo būdu Dievo tauta buvo dar kartą sustiprinta ir sutelkta apie savo Dievą.

Psalmininkas gieda šlovės giesmes Viešpačiui, ateinančiam pas savo žmones daugeliu atvejų ir įvairiomis aplinkybėmis, kad jie pasiektų saugumą ir išganytą. Dievo nuolatinio rūpinimosi savo tauta lemiama pavyzdį galima išvelgti Jėzaus pasiuntime. Jis ne vien suburia silpnuosius ir nuklydusius, bet taip pat tikisi, kad išsiųsti į misiją jo vardu mokiniai entuziastingai ir atsidadę dalysis Dievo karalystės Gerąja Naujiena.

Pilypas atspindi ankstyvosios Bažnyčios entuziazmą. Jis naudoja kiekvieną progą vykdyti Jėzaus misiją.

Būdami Kristaus sekėjai, šiandien esame pašaukti būti misijinė tauta. Evangelijos žinia visuomet yra veiksmingesnė, kai krikščionys vieningai aukoja bendrą liudijimą jo tiesai. Dabar mūsų eilė dalytis Gerąja Naujiena su visais žmonėmis. Mes visi šaukiame:

- turėti drąsos netikėjimo akivaizdoje;
- išeiti iš savo kultūros ir religinės tradicijos saugaus prieglobsčio;
- rasti naujų ir išradingų būdų skelbti Jėzaus Kristaus Gerąją Naujieną;
- būti įkvėpti ir entuziastingi dėl mūsų bendro tikėjimo;
- būti motyvuoti Jėzaus užuojautos ir drauge darbuotis lengvinant kentėjimus mūsų pasaulyje;
- mesti iššūkį neteis्यbei pasaulyje ir stovėti vargšų pusėje.

Sparčios pasaulio plėtros akivaizdoje krikščionių teikiamas vieningas Evangelijos liudijimas kyla tiek iš mūsų veiklos einant į pasaulį, tiek buriant silpnuosius, kad nė vienas mažutėlis nebūtų prarastas.

Mes turime įgyvendinti dvejopą pašaukimą!

Malda

Gyvasis Dieve, pažadink troškimą būti misijinė tauta. Padėk mums klausytis Tavo kvietimo ir duok drąsos sekti Tavo Dvasios vedimu. Per mūsų bendrą liudijimą leisk mums suburti silpnuosius, kad būtume sustiprinti ir eitume į visą pasaulį skelbti Tavo karalystės Gerosios Naujienos. Amen.

Septintoji diena. Jėzaus vardu pripažinti ir sveikinti Dievo buvimą kitame

„Kas priima tokį vaikelį dėl manęs, tas mane priima“ (Mt 18, 5)

Iš 3, 1–17: Degantis krūmas

Ps 34: Viešpats gelbsti nuolankiuosius

Apd 9, 1–6: Aš esu Jėzus, kurį tu persekioji

Mt 25, 31–46: Jėzus yra mūsų artimame

Komentaras

Kai Dievas paskelbė, kad išlaisvins Izraelio tautą iš vergijos išvesdamas ją iš Egipto į šalį, plūstančią pienu ir medumi, jis apreiškė savo buvimą Mozei iš liepsnojančio ir niekad nesudegančio krūmo. Taip tauta buvo patikinta jų tėvų Dievo buvimu: „Aš esu, kuris esu“. Tai nėra tolimas nesirūpinantis Dievas, bet esamybė ir asmuo, besirūpinantis savo išrinktosios tautos likimu.

Dievas vėliau patvirtins savo buvimą prigimtį savo Sūnaus Jėzaus Kristaus asmenyje, kuris primena mums, jog turime tapti tarsi maži vaikai, jei norime įžengti į karalystę. Kristaus ieškoti turėtume pirmiausia ne šio pasaulio didžiuliuosiuose, bet mažų vaikelių (ir tapusių panašiais į juos nekaltumu bei nuolankumu) nekaltume. Priimdami juos pas save mes priima-

me Kristų. Kristus mus patikina, kad yra su mumis, kai laikomės jo žodžio; kai du ar trys susirenka jo vardu; jis yra taip pat su tais, kurie yra dėl jo persekiojami. Būdami krikščionys, klusnūs per Paskutinę vakarienę duotam Jėzaus paliepimui: „Tai darykite mano atminimui“, – nors galime nesutikti dėl Jėzaus buvimo ant jo stalo prigimties, – vis dėlto tikime, jog jis yra mūsų širdyse ir mintyse.

Maitindami alkanus, rūpindamiesi ligoniais, lankydami kalinius, aprenkdami nuoguosius ir priimdami pašaliečius mes taip pat rūpinamės Jėzumi ir priimame jį. Pasaulinė Bažnyčių taryba buvo įkurta 1948 m. iš dalies atsiliepiant į neatidėliotiną poreikį, kad krikščionys bendradarbiautų vykdydami susitaikinimo užduotį ir rūpindamiesi tais, kurių gyvenimus suniokojo Antrasis pasaulinis karas. Šiandien ši diakoninė ir ekumeninė užduotis tęsiasi ir yra taip pat neatidėliotina. Tuo pačiu metu teologai kovoja ieškodami kelio į glaudesnę vienybę Bažnyčioje. Čia taip pat pamatinis žodis yra „pašalietis“. Jėzus mums sakė, kad turėtume mylėti savo artimą su visa jo kitokybe. Tai aiškus pamokymas atpažinti, kad pašalietis, kitas priklauso Kristui, nors jis atrodytų labai skirtingas, – tai pagrindinė priemonė, padedanti imtis ir vykdyti ekumeninę užduotį. Jei atpažįstame Kristaus buvimą pašalietyje iš kitos bažnytinės tradicijos, užuot bijojus jo ar jo siekių, galime mokytis iš jo, o jis gali mokytis iš mūsų. Šiuo būdu žengiamo vienybės keliu.

Suvokdami besitęsiantį Jėzaus buvimą daugeliu įvairių būdų, pažįstame, kad jis iš tikrųjų yra mūsų gyvenimo dalis. Jis nėra tik istorijos figūra, mokęs mus kaip turėtume gyventi. Per Šventąją Dvasią jis aktyviai yra šiandienos pasaulyje.

Malda

Amžinasis Tėve, leisk mums atpažinti Tavo buvimą tarp mūsų įvairiais būdais, kad mūsų Bažnyčios ir visuomenė labiau trokštų tikros bendrystės, kad mūsų malda prašant vienybės Kristaus kūne – Tavo Bažnyčioje būtų vis uolesnė. Meldžiamės Jėzaus vardu.

Aštuntoji diena. Viltimi esame viena

„Tai dienai atėjus, jūs suprasite, kad aš esu savo Tėve, ir jūs manyje, ir aš jumoje“ (Jn 14, 20)

Iš 40, 34–38: Per visą jų kelionę Viešpaties debesis buvo virš padangtės

Ps 42: Turėk viltį Dieve! Juk aš dar šlovinsiu jį

Apr 21, 1–6: Pats Dievas bus su jais

Jn 15–31: Nepaliksiu jūsų vienu

Komentaras

Mozė vedė Izraelio tautą per dykumą. Izraelitams keliaujant per tyrus Dievas juos lydėjo dieną debesyje, o naktį ugnimi.

Psalmės tema yra Dievo bendrijos ilgėjimasis, viliantis, kad išnyks abejonės ir liūdesys.

Naujoji iš Evangelijos gimusi tauta yra piligrimystės tauta, keliaujanti į gyvenimo pilnatvę naujoje kūrinyje, kai Dievas gyvens tarp mūsų, nušluostydamas kiekvieną ašarą nuo mūsų akių. Mirties nebebus. Skausmas ir susiskaldymas bus nugalėti. Bus viena atnaujinta ir suvienyta Dieve žmonija.

Tačiau dabar esame drauge kelyje. Turime tą pačią viltį ir priklausome vienam Dievui. Piligrimystės kelyje nesame vieniši. Jėzus nepaliko mūsų našlaičiais, nes mums buvo dovanota Dvasia. Tai vilties ir meilės Dvasia. Mums buvo duota Kristaus ramybė, kuri drąsina ir veda mus, kad liktume meilėje. Jei mylime Kristų, laikysimės jo žodžio.

Šios savaitės tema primena mums Jėzaus pažadą: „Kur du ar daugiau susirenka mano vardu, ten aš esu tarp jų“. Su Jėzumi, amžinuoju Dievo Žodžiu, gyvenančiu tarp mūsų, mes drauge keliaujame vilties kelionėje. Mes galime padėti vienas kitam, kad būtume ištikimi šiame kelyje. Dvasios galia Jėzus Kristus vis labiau leidžia mums vis geriau pažinti atnaujinančią Tėvo valią. Angažuodamiesi ekumeniniame judėjime siekiame tapti sutaukinta ir sutaukinančia bendrija, kuri yra ateinančios naujosios kūrinių ženklas ir išankstinis pasitikimas. Su Dievo malone esame kelionėje, kad galėtume jau dabar, kiek įmanoma, labiau gyventi „žemėje kaip danguje“.

Malda

Amžinasis Tėve, suvienytiems Jėzaus vardu, suteik mums tikrumo, kad nepaisant visko mirtis nenugalės, mūsų susiskaldymai liausis, mes neprarasime drąsos ir išlaikysime viltį pasiekti tą gyvenimo, meilės ir šviesos pilnatvę, kurią Tu pažadėjai Tave mylintiems ir Tavo žodžio besilaikantiems. Amen.